

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pokontrolnej Komisji z dnia 30 marca 2011 r., doręczonej w dniu 31 marca 2011 r.;
- stwierdzenie nieważności wszystkich środków, jakie zostały zastosowane po przeprowadzeniu kontroli, na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- zobowiązanie w szczególności Komisji do zwrotu wszystkich kopii dokumentów, które zostały sporządzone w ramach kontroli, pod rygorem stwierdzenia przez Sąd nieważności przyszłych decyzji Komisji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 2365 z dnia 30 marca 2011 r. (sprawy COMP/39.678 i COMP/39.731) zarządzającej przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w przedsiębiorstwie Deutsche Baon AG, a także we wszystkich osobach prawnych kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio, w odniesieniu do możliwego stosowania antykonkurencyjnego modelu wykorzystywania strategicznej infrastruktury, którą zarządzają spółki należące do koncernu DB, oraz świadczenia usług w sektorze kolejowym.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uzyskania uprzedniej zgody sądu.
- 2) Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego, ze względu na brak możliwości przeprowadzenia uprzedniej kontroli sądowej decyzji pokontrolnej, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.
- 3) Zarzut trzeci: niezgodność z prawem decyzji pokontrolnej polegająca na tym, że w decyzji tej oparto się na informacjach uzyskanych przez Komisję przy wykonywaniu decyzji pokontrolnej dotyczącej systemu rabatów w dziedzinie trakcyjnej energii elektrycznej, w ramach bardzo szerokiego dochodzenia („fishing expedition”), a zatem z naruszeniem prawa do obrony skarżących.
- 4) Zarzut czwarty: naruszenie prawa do obrony, ze względu na nadmiernie obszerny i nieskonkretyzowany opis celu kontroli.
- 5) Zarzut piąty: naruszenie zasady proporcjonalności przez to, że Komisja nie posiada kompetencji ze względu na cel kontroli, a w każdym razie mogła uzyskać stosowne informacje od właściwej Bundesnetzagentur [federalnej agencji ds. sieci], względnie w drodze skierowania do skarżących zwykłego żądania przedstawienia informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Cemex i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-292/11)

(2011/C 238/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżące: Cemex S.A.B. de C.V. (Monterrey, Meksyk), New Sunward Holding BV (Amsterdam, Niderlandy), Cemex España, SA (Madryd, Hiszpania), CEMEX Deutschland AG (Düsseldorf, Niemcy), Cemex UK (Egham, Zjednoczone Królestwo), CEMEX Czech Operations s.r.o. (Praga, Republika Czeska), Cemex France Gestion (Rungis, Francja), CEMEX Austria AG (Langenzersdorf, Austria) (przedstawiciel: adwokat J. Folguera Crespo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r.; tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności tego przepisu w części, w jakiej zwolnieni to skarżących z obowiązku dostarczenia informacji, których dotyczą pytania zamieszczone w załączniku I do tej decyzji, w zakresie w jakim przekracza to granice jakie wyznaczają Komisji przepisy i zasady prawa Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

Przedmiotem skargi jest decyzja Komisji z dnia 30 marca 2011 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.520 — Cement i towary cementopodobne.

Skarżące przedstawiają sześć zarzutów w uzasadnieniu skargi.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
  - Skarżące twierdzą, że Komisja przekroczyła granice, jakim przepis ten i orzecznictwo Trybunału poddają wykonywanie przez nią uprawnień, domagając się od skarżących dostarczenia informacji, o których Komisja wie, iż skarżące ich nie posiada. Z drugiej strony skarżące dodają, iż Komisja wymaga od nich, nie tylko by dostarczyły jej wymaganych informacji, ale także by przetwarzały miliony danych o charakterze gospodarczym, nakładając na nie należący do jej zadań obowiązek przeprowadzenia dochodzenia.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
  - Zdaniem skarżących Komisja wymaga dostarczenia informacji, które nie są konieczne dla przeprowadzenia kontroli stwierdzonych przez nią praktyk ograniczających konkurencję, o których mowa w decyzji. Chodzi tu o informacje, które nie pozostają w jakimkolwiek związku z przedmiotem dochodzenia lub informacje powszechnie dostępne, informacje, które zostały już przekazane w odpowiedzi na wcześniejsze żądania lub o prace polegające na przetwarzaniu danych.

- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- Skarżące podnoszą w tym zakresie, że Komisja wymaga od nich, aby dostarczyły jej informacji, których gromadzenie i przetwarzanie jest nie tylko w wielu przypadkach zbędne, ale również wymaga nadmiernego i nieproporcjonalnego nakładu pracy. Skarżące dodają, że Komisja wyznaczyła im niezwykle krótki termin na udzielenie odpowiedzi oraz że oddaliła ich wnioski o jego przedłużenie.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczy naruszenie art. 296 TFUE, w zakresie, w jakim zdaniem skarżących, Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób dlaczego żądane przez nią informacje były konieczne oraz pozostawały we właściwym stosunku do realizowanego celu.
- 5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim wydana decyzja została zredagowana w sposób pozbawiony jasności i precyzji.
- 6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 3 rozporządzenia nr 1 (EWG) w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.
- Skarżące twierdzą, że Komisja odmówiła skierowania wydanej decyzji do spółek zależnych, będących jej adresatami, w językach państw członkowskich, których jurysdykcji podlegają, sprawiając celowo, iż gromadzenie danych stało się tym samym jeszcze trudniejsze.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Holcim (Deutschland) i Holcim przeciwko Komisji

(Sprawa T-293/11)

(2011/C 238/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Holcim AG (Hamburg, Niemcy) i Holcim Ltd (Zürich, Szwajcaria) (przedstawiciele: P. Niggemann i K. Gaßner, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w postępowaniu na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, sprawa 39520 — Cement i produkty pokrewne
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący nieskutecznego doręczenia decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji
- Zdaniem skarżących, pozwana przed wydaniem decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji otrzymała od wszystkich spółek należących do grupy Holcim, których dotyczyło postępowanie, pełnomocnictwa do reprezentacji wystawione na rzecz pierwszej spółki skarżącej oraz oświadczenia potwierdzające wybór j. angielskiego jako języka roboczego. Zaskarżoną decyzję, która była zaadresowana do drugiej spółki skarżącej „doręczono” jednak pierwszej

spółce, która z kolei nigdy nie była uprawniona do reprezentowania drugiej spółki skarżącej. Skarżące dodają, że językiem roboczym spółki Holcim Ltd oraz zdecydowanej większości spółek z grupy Holcim, których dotyczy postępowanie, jest j. angielski, w ten sposób że nie miały one możliwości zapoznania się z decyzją w wystarczający sposób.

- 2) Zarzut drugi dotyczący zbyt krótkiego terminu do udzielenia odpowiedzi i odmowa przedłużenia terminu

Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja wymaga przedstawienia licznych szczegółowych informacji dotyczących 15 spółek wchodzących w skład grupy (np. dane dotyczące transakcji, importu i eksportu, dane produkcyjne, dane dotyczące udziału w rynku itd.) obejmujących okres 10 lat. Skarżące na podstawie projektu decyzji szczegółowo już odpowiednio wcześniej wskazywały pozwanej, że termin 12 tygodni na złożenie odpowiedzi jest za krótki. Skarżące uważają, że biorąc pod uwagę trwające już dwa i pół roku postępowanie, jak również dotychczasową obszerną współpracę ze strony skarżących, przedłużenie terminu byłoby wskazane. Sama pozwana poprzez zredagowanie decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji w języku niemieckim — wbrew zgodzie skarżących na utrzymanie j. angielskiego jako języka postępowania — utrudniła i opóźniła zbieranie danych w ten sposób, że dwie trzecie spółek z grupy Holcim, których dotyczyło postępowanie, nie było w stanie właściwie pracować.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący obowiązku Holcim do dostarczenia danych i informacji, którymi spółka w żądanej formie nie dysponuje

Skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja wymaga od skarżących przedstawienia zasadniczych danych i informacji, którymi one w żądanej formie nie dysponują. Zaskarżona decyzja wymaga ponadto danych, których przygotowanie z wielu powodów, w szczególności z uwagi na zmianę systemu informatycznego, jest możliwe tylko przy szczególnie wysokim nakładzie czasu i liczby zaangażowanych pracowników. Zdaniem skarżących nakład ten wykracza poza obowiązek udzielenia odpowiedzi na decyzję w sprawie wezwania do udzielenia informacji.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja nie zawiera ani dostatecznego uzasadnienia dochodzenia jako takiego ani wyboru instrumentu dochodzenia (zagrożona karą pieniężną formalna decyzja).

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady konieczności zastosowanych środków

Skarżące podnoszą, że dotychczas na każde żądanie informacji udzielały odpowiedzi w sposób obszerny i wyczerpujący, tak że w żaden sposób nie było podstaw do wyboru, zamiast łagodniejszego instrumentu jaki stanowi nieformalne żądanie informacji, zagrożonej karą pieniężną decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady szczegółowego określenia żądanych informacji.

W decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji w wielu miejscach brakuje precyzyjnego określenia żądanych danych i informacji, co jednostronnie działa na niekorzyść skarżących.